Kállai Katalin

*A tizedik**

(Chi piange...)

„Ki sír" kérdem Salvatoréval
ki jajong fönn az égen
apa anya a múlt a messzi távol a somogyi dombságról
ahol egymásra rakódtak borús évszázadok gyémántkönnyei
(a föld kincse)
ahol elragadták a tizedik fiút
anyja kezéből kitépve
lába közt még szivárgott a vére
kicsinyével közös vérpatak

minden anya jajszavát hozza a szél

ahogy ezer év perverz háborúiban annyiszor
anyáét aki szülni gyáva
aki kilenc gyermekét hozta a világra
de most eltaszítja az éji szerelmet
a munkába görnyedt apát
a réveteg ágaskodást
megbújik a saját magányban
kilenc sikongó gyermeke között
mert ha eljön a tizedik

eltépik tőle rögvest hóhérok jövendő hóhérai

a tizedet meg kell fizetni
(legyen az rozs, búza, kanásztánc öröme, élő emberi hús)
a jó István tűri
paripát vesz minden adóból
magyarok hírét hordják szerte
félelemből sarjadzó büszkeséget
a szolgaság elfojtott néma hangjait
száz gőgös paripa
van az ezer is

elviszik messze a tizedik fiút

dolgozni fogják
okos
hát majd tanul is ha tanul
apátlan, anyátlan kisjézus görnyed
Jézus keresztjét öleli
hazajön egyszer ha majd úgy akarja
a kietlenségbe ide
de már nem ő az elhurcolt gyermek
nem ő az aki elment

„Ki sír" kérdem Salvatoréval

én nem, higgy nekem – mondja és közben halott gitárját pengeti
a mindenkori apák utolsó mosolyával
nem, nem te vagy, hanem a tizedik fiú – válaszolom a karjába
omolva
fiúk vagyunk mind
gyermek a szélben
ember fiai
állunk a vízparton
hullámok nyaldossák
védtelen talpunkat

és mindannyiunk – épp – a tizedik

⁎ *A Szent István által elrendelt "gyermektizedről" Salvatore Quasimodo Le morte chitarre című versének ihletésére*